

Les xifres de l'atur, el drama que no cessa

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, Editorial, 3.12.08

La crisi econòmica és internacional, però cada país la viu amb les seves pròpies peculiaritats. La d'Espanya, per desgràcia, és l'atur. De la mateixa manera que el país ha estat líder a Europa en la creació d'ocupació en període de vaques grasses, ara ho és en destrucció de llocs de treball. Així ho corroboren obstinadament les xifres que mensualment publica l'Institut Nacional d'Ocupació (Inem). Les d'ahir, relatives al mes de novembre, assenyalen un augment de 171.000 persones més apuntades a les oficines de l'atur, una dada catastròfica, que situa el nombre de desocupats registrats a l'Inem a la vora dels tres milions de persones, xifra que és molt preocupant per més que ja s'assolís a principis dels anys 90 quan la població activa era molt inferior a la d'ara.

És obvi que la prioritat de qualsevol Govern ha de ser, en aquest context, la creació d'ocupació. Per això EL PERIÓDICO ha recolzat les mesures urgents encaminades tant a mobilitzar la mà d'obra --és el cas de les inversions extraordinàries dels ajuntaments en nous projectes per un total de 8.000 milions d'euros-- com obrir l'ara molt restringit crèdit de les entitats financeres per a famílies i empreses. És aviat per saber si aquestes mesures pal·liaran la creixent destrucció d'ocupació, però s'ha d'insistir que perquè així sigui és fonamental que totes les administracions públiques treballin coordinadament i posin l'accent en la creació de llocs de treball en obra nova i no a tancar forats.

El país s'enfronta, a més a més, a un altre repte: el de no deixar abandonada la gent que ja ni tan sols pot cobrar el subsidi de

desocupació o la renda d'inserció laboral; és a dir, aquelles persones que han quedat fora de la cobertura que facilita l'Estat de benestar. És un fracàs social que centenars de milers de persones es vegin abocades a viure de la solidaritat de les famílies o d'entitats caritatives. Aquesta realitat exigeix un esforç col·lectiu de totes les administracions públiques i del sector privat perquè, en el que sembla el moment més profund de la crisi, no en quedin despenjats homes i dones la feina dels quals va contribuir al cicle benigne de més de deu anys de durada. No es tracta de fer polítiques *bonistes*, sinó d'agilitzar tots els mecanismes de recerca d'ocupació i de pagament puntual de subsidis perquè darrere de les xifres de l'Inem hi ha drames personals que és prioritari atendre.